EÖM Nytt

Evangeliska Östasienmissionen

瑞典东亚福音会

EÖMs epost-tidning nr 13 november 2015

Jubel i Noboribetsu

Det var fullt hus och stor glädje i Noboribetsu på Hokkaido, Japan, när församlingen firade att det var 50 år sedan missionär Edvin Bohlin tog första spadtaget till en ny kyrka. Över portalen står fortfarande: *Land, land, land! Hör Herrens ord!*

Pastorsfamiljen Takahashi är mycket duktiga sångare och musiker. Här sjunger familjen vid jubileumsfirandet. Gammelfarmor är 97 år! Överallt sprider hon glädje.

REHABILITERING

EFTER STROKE OCH TRAUMATISK HJÄRNSKADA I

INRE MONGOLIET

Redan 2008 och 2010 var jag, i egenskap av sjukgymnast, i Gula baneret i Inre Mongoliet (IM) i Kina för att utbilda kring rehabilitering efter stroke och traumatiska hjärnskador (TBI), och 2009 var vår värd, dr Mengke, på besök hos oss i Malmö. Allt inom ramen för ett utbildningsprojekt genom EÖM. När jag nu på nytt fick en inbjudan från dr Mengke och EÖM, och mitt tidigare resesällskap inte hade möjlighet att följa med, så frågade jag istället dr Hélène Pessah Rasmussen, specialist i neurologi och rehabiliteringsmedicin på Skånes Universitetssjukhus, där jag jobbar. Efter ett par veckors funderande, så svarade hon ja.

På kvällen den 28 augusti så lyfte planet från Kastrup mot Beijing. Eftersom den stora militärparaden skulle äga rum i Beijing, så fick inte bilar från IM åka in i staden. Detta löste dr Mengke genom att skicka sina två brorsdöttrar, varav den ena pratade engelska, till vårt hotell i Beijing. De ledsagade oss med taxi ut till busstationen, och sedan med buss den 7 timmar långa resan upp till Gula Baneret. Det är en fantastisk resa att få se hur landskapet förändras från den trafikintensiva storstaden, till de gröna böljande bergen, till de höga kala bergen, till landsbygd och stäpp och slutligen till det väldigt karga ökenlandskapet i IM. Väl framme så möttes vi av dr Mengke, och det var ett kärt återseende. Han tog oss till hotellet och gav oss ett förråd med frukt, yoghurt och muffins m.m. Därefter fantastisk middag med hans familj och några till.

Dr Mengke var tidigare sjukhuschef, men hade nu startat en privat rehabiliteringsklinik. Så vårt uppdrag under de följande dagarna blev att på hans klinik undersöka och rehabilitera patienter som allt från 2 mån till 7 år sedan hade drabbats av stroke eller TBI. Några av dem var i det närmaste återställda, men såg sig fortfarande som sjuka. Andra hade nedsättningar av kraft, koordination och/eller känsel i ena kroppshalvan, men kunde gå utan hjälpmedel. Ytterligare andra, sittande i

rullstol, hade mer omfattande skador drabbande både rörelseförmåga, balans och tankemässig förmåga. Varje patient hade anhöriga med sig som var väldigt intresserade av konkreta tips hur de skulle träna de drabbade. Därtill deltog, med lite olika närvarotid, ca 10 läkare från sjukhusen i staden, med uppgift att lära och sedan bistå dr Mengke i rehabiliteringsarbetet. Som engelsk-mongolisk tolk hade vi Bayaraa från Yttre Mongoliet, och hon är en enastående tolk och medmänniska.

Intresset och engagemanget från läkarna och de anhöriga var enormt. Det finns tre olika medicinska inriktningar i IM: mongolisk traditionell, kinesisk traditionell och västerländsk. När akuttiden är över (som är västerländsk), så väljer patienten själv vilken inriktning man vill ha på behandlingen. Det roliga är att rehabiliteringen välkomnas av alla riktningarna, och på det sättet förenar dem. Jag som har varit i IM tidigare, blev väldigt glad över att se att man tagit tydliga steg framåt både på rehabiliteringens- och vårdhygienens områden. Vi gjorde också ett hembesök hos en väldigt svårt sjuk man som drabbats av stroke flera gånger. Där blev vår uppgift mest att stötta den uttröttade fortfarande yrkesverksamma hustrun och bekräfta det goda arbete hon tillsammans med assistenten hade gjort. Mannen hade inga felställningar eller liggsår och hade perfekt omvårdnad.

Ett bröllop med 500 gäster hann vi också med. Att slussas genom lokalen med total uppmärksamhet från alla gäster, att beredas plats vid främsta bordet tillsammans med läkare från bygden, att plötsligt hälsas välkommen upp på scen med förväntan att hålla tal och sjunga en sång och att avslutningsvis bli fotograferade i alla möjliga konstellationer, men alltid med oss i centrum. Det är en unik upplevelse, som bara den som varit med om helt kan förstå.

Vi känner oss tacksamma att fått vara med och göra skillnad för människor i IM, och alla dessa möten har berikat våra liv. Känner oss också ödmjuka över att vi fått gå en upptrampad stig, där många byggt en kunskap och ett förtroende långt före oss.

Genom Johanna Blom

Arigatoo gozaimasu

Elisabeth Hellström tolkas av Bo Dellming vid 21-års högtiden i Fuji.

Arigatoo gozaimasu, som betyder tack så mycket på japanska, var ord som vi ofta hörde under vår resa och som vi ofta fick anledning att säga till alla underbara människor vi mötte. Det var mitt första besök i detta vackra land, där vi besökte många församlingar som vår mission varit med om att grunda för 50-60 år sedan.

Vi började resan på den nordliga ön Hokkaido och välkomnades av pastorsfamiljen Takahashi i deras församling i Noboribetsu. Deras 50-årsjubileum innehöll flera möten och vi bemöttes som hedersgäster i denna varma och levande församling.

Vi reste även runt till många mindre kyrkor och avslutade turen i Sapporo där familjen Wikström varit verksamma en lång period på 70-80 talet.

Arne och Louise Wikström guidade och tolkade för oss andra och vi upplevde den stora kärlek och tacksamhet de möttes av överallt vi reste. Det var gripande att höra en kvinnlig pastor berätta om och uttrycka sin tacksamhet över de första svenska missionärerna. "Om de inte kommit hit och berättat om Jesus, hade jag inte blivit en kristen. De offrade så mycket för att Japans folk skulle få höra evangelium" sa hon under tårar.

Vi reste vidare söderut och kom till Fuji där Bosse Dellming välkomnade oss med en kaffekorg i solnedgången vid Stilla Havets strand. Där fick vi delta i många möten och samtala med Kerstin och Bosse och deras församling. *Welcome home* (välkommen hem) står det i entrén och är det motto de lever för och det kände vi påtagligt och verkligt under dagarna vi var där. Familjen Dellmings kärlek till folket och deras trofasta arbete för Guds rike i denna del av Japan visade sig överallt.

Vi besökte flera kyrkor i närområdet och träffade pastorer och församlingsledare och vi fick be tillsammans om fortsatt ledning och kraft i arbetet.

Daniel och Yasuko Dellming arbetar vid Kwansei Gakuin, en stor kristen skola.

Besöket i Osaka hos Daniel Dellmings familj fick avsluta vår resa. Vi blev guidade runt på den stora vackra skolan och universitetet de arbetar som missionärer på och fick känna hur de kristna rötterna vårdas och hur den kristna profilen ständigt är i fokus bland elever och personal.

Det känns så meningsfullt att följa i våra missionärers fotspår och få fortsätta att dela glädje och utmaningar med pastorer och församlingar. Genom de förböner och medel som missionsvännerna i EÖM fortsätter att bidra med, kan vi uppmuntra och stödja enligt Paulus exempel i sina brev till församlingarna. Det arv som min mormor o morfar (Elsie och Carl Johan Bergquist) som Östasienmissionärer har lämnat blir tydligt och jag är så tacksam över förtroendet att få vara med i styrelsen. Vårt uppdrag att bedja för och uppmuntra det fortsatta utbredandet av de goda nyheterna, i denna del av världen enligt missionsbefallningen i Matteus 28:18-20 är inte slutfört än. Gud välsigne er!

Elisabeth Hellström

50-årsjubileum i Noboribetsu. Vid banketten deltog stadens borgmästare Ogasawara och förste pastorn Kenji Yoshioka. Pastorsparet Takahashi var värdpar vid jubiléet. De svenska gästerna mottogs med värme och kärlek.

Mina japanska bröder

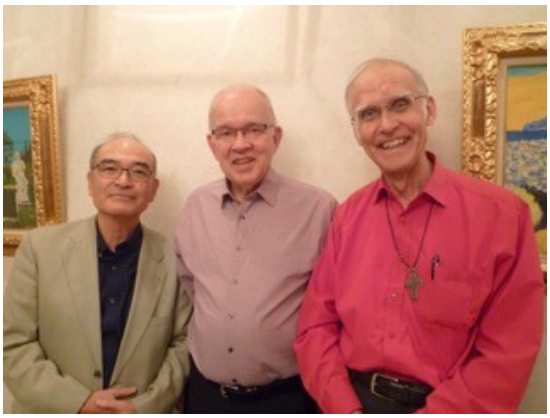

När jag är i Japan brukar jag säga att jag har två bröder: Storebror (*oniisan)* Bosse Dellming och lillebror (*otooto)* Hidekazu Ishikawa, pastor i Kyoto. I oktober fick vi träffas igen i en glad gemenskap.

Arne Wikström

Hälsning från Bosse Dellming

Kära vänner! Tack för förböner! Den 6 nov. skall jag ha min sista strålbehandling, tillsammans 18. Jag hade några dagar med feber och illamående, men känner mig mycket bättre nu. Läkaren säger att det dröjer några veckor innan resultatet visar sig.

Bed gärna att jag blir pigg till julfirandet börjar! Till jul hoppas vi bl.a. få döpa en f.d. barnhemspojke som vi lärde känna för 40 år sedan när vi hade barnmöten i Mishima. Han är nu 45 år och gått igenom mycket ont, både självförvållat och från människor. Han har nu en ärlig längtan att börja ett nytt liv med Jesus i centrum. Bed för Tomohiro!

Kerstin behöver också förbön. Hon känner sig ofta trött särskilt när huvudvärken blir svår. Erina får cellgift regelbundet och tack vare det verkar tumören hålla sig i schack.

Må Herrens sol lysa över er alla i det mörka och kalla novembervädret! Varmt tack till alla som burit oss under det gångna året i sina förböner. Vilken nåd att få vara innesluten i både Kristi och människors kärlek! Varma hälsningar från era i tjänsten lyckliga *Bosse o Kerstin*

Hälsning från Mick och Magnus i Kina

Här kommer en hälsning från Kina. Jag sitter på en glasveranda och ser eftermiddagssolen leta sig ner mellan de långa sexvåningslängorna i Yuncheng. Magnus försöker få ordning på de mängder av bilder vi redan har. Vi är gäster hos ”parkeringsgarage-kyrkan” som vi såg på bild när Liu Hong och Feng Yun-an var i Sverige 2014. Kanske är det de första lediga timmarna under resan.

Vi har varit i Kina i två veckor, sett den fint renoverade förskolan i Pucheng, predikat i 6-våningskyrkan i Weinan, haft undervisningsdagar i Zhoukou med 120 bibelskoleelever som glatt surrade i smågrupper, ätit en massa god mat, badat i Yunchengs döda-havsbads-anläggning vid Saltsjön som var Kinas skattkista under många dynastier. Allt har varit väldigt bra! Men frågan är om inte dagens möte är märkvärdigast. Ett möte mellan tre parter kring bildandet av ett kinesiskt-svenskt kulturutbytescentrum i ett jättestort friluftsområde i samband med ett vattenförsörjningsprojekt med Gula Flodens vatten lett till konstgjorda sjöar och floder. Själva huset ska vara kyrka och "missionsforskning".

En stor glädje är att vi mött många unga, välutbildade teologer som fått arbete i de olika kyrkorna vi besökt!

Vi är så tacksamma att vi får uppleva detta!
Mick och Magnus

Evangeliska Östasienmissionen – EÖM

Rålambsvägen 46, 112 56 Stockholm Tel: 072-200 85 85 Plusgiro 5 02 15-3
Hemsida www.eom.nu Mailadress: info@eom.nu

Evangeliska Östasienmissionen (EÖM) har sitt ursprung i Svenska Missionen i Kina (1887) och Svenska Mongolmissionen (1897). Samgåendet mellan dessa organisationer 1982 resulterade i EÖM. Genom sin långa historia har erfarenheter samlats vilka kommer väl till pass då nya och annorlunda möjligheter till tjänst under senare år öppnats framförallt i Kina och Mongoliet. EÖM vill i partnerskap med svenska församlingar och organisationer samt tillsammans med kristna i Kina, Mongoliet och Japan göra evangeliet trovärdigt genom att exempelvis stödja sociala utvecklingsprojekt. EÖM arbetar för att motverka den isolering gentemot omvärlden som systerkyrkan i Kina samt kinesiska institutioner upplevt under senare årtionden.

Missionsledning och styrelse
Arne Wikström (missionssekr.), Mick Lidbeck (ordf.), Ida Andersson, Tord Ershammar, Elisabeth Hellström, Håkan Leanderson, Magnus Lidbeck, Annelie Sköld, Lena Åkerlund.